

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116206845
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5116206845.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, proti žalovaným: 1/ Mgr. O. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX W. A. XX, štátny občan SR, 2/ H. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX/XX, XXX XX M., štátny občan SR, obidvaja žalovaní zastúpení Mgr. Branislavom Samcom, advokátom, so sídlom J. J. X, XXX XX W., o zaplatenie sumy 531,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných v rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41C/109/2016-112 zo dňa 11.12.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 41C/109/2016-112 zo dňa 11.12.2017
z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 531,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 531,14 Eur od 15.03.2016 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (veta prvá výroku). Súčasne vyslovil, že žalobca má voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (veta druhá výroku).
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 15.03.2016 sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by žalovaným bola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 531,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 531,14 Eur od podania žaloby, t.j. od 15.03.2016, do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.
3. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 18.02.2004 žalobca ako poisťovateľ a OTP Leasing, a.s. ako poistník uzavrel poistnú zmluvu č. 6801822781 č. návrhu 5562714704 pre havarijné poistenie motorového vozidla a prípojného vozidla k motorovému vozidlu zn. Seat Inca EČV BA 746JJ. Poisteným bola spoločnosť M.R.K. agency, s.r.o., nakoľko predmetné vozidlo bolo predmetnom leasingu. Dňa 09.09.2004 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej malo dôjsť k poškodeniu motorového vozidla zn. Seat Inca EČV: BA 746JJ, na základe čoho si poistený uplatnil u žalobcu nárok na náhradu škody z havarijného poistenia predmetného motorového vozidla. Žalobca po skončení šetrenia poistnej udalosti poskytol poistné plnenie vo výške 531,14 Eur. Nárok žalobcu vyplýva z ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 3Tk/2/2014 zo dňa 30.09.2014 boli žalovaní uznaní vinnými z trestného činu vraždy, trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Zároveň v ňom súd odkázal žalobcu s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.
4. Prvoinštančný súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel, keď dňa 19.04.2016 vydal platobný rozkaz č.k. 41C/109/2016-30.
5. Následne okresný súd uznesením č.k. 41C/109/2016-37 zo dňa 27.05.2016 v súlade s § 173 O.s.p. vydaný platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil.

6. Žalovaní vo vyjadrení k žalobe navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Primárne vzniesli námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobou. Uviedli, že k spáchaniu trestného činu, ktorým bola spôsobená škoda, došlo dňa 09.09.2004. Žalovaní boli obvinení zo spáchania trestného činu dňa 04.12.2013, kedy boli políciou i zadržaní. Žalovaní nemajú vedomosť o tom, kedy si žalobca kvalifikovane uplatnil nárok na náhradu škody voči konkrétnej osobe v adhéznom konaní, no určite to nemohlo byť skôr ako 04.12.2013, ktorým dňom mohla žalobcovi začať spočívať objektívna premlčacia lehota. Žalovaní boli za spáchané trestné činy odsúdení dňa 30.09.2014. Dňom 01.10.2014 začala preto opäť plynúť 10-ročná objektívna premlčacia lehota, ktorá márne uplynula dňom 07.07.2015. Žaloba v tejto veci bola podaná na súd dňa 15.03.2016, teda 8 mesiacov a 8 dní po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Žalovaní zdôraznili, že účinky prerušenia premlčacej doby má len taká žaloba, v ktorej je určená osoba, ktorej svedčí pasívna vecná legitímácia a zároveň je riadne vyčíslený nárok na náhradu škody, teda musí ísť o actio nata. Bez označenia žalovaného, t.j. škodcu nemožno úspešne podať žalobu na súde a súd takúto žalobu odmietne. Rovnaká argumentácia platí aj pre prípady uplatňovania práva poškodeného na náhradu škody v adhéznom konaní za podmienok uvedených v Trestnom poriadku. Aj v trestnom konaní sa podľa § 46 a nasl. Trestného poriadku priznáva poškodenému nárok na náhradu škody voči obvinenému, a contrario nie voči neznámemu páchatelovi. Zároveň žalovaní vzniesli v tejto veci aj námietku litispendencie. Uviedli, že vo vzťahu k ostatným „spoluškodcom“ prebieha trestné stíhanie vo fáze súdneho konania na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 4Tk/1/2015, v ktorom konaní si žalobca uplatňuje škodu aj voči ich spoluškodcom (spolupáchatelom trestných činov). V tejto žalovaní súvislosti citovali ust. § 438, § 439 a § 511 Občianskeho zákonníka a konštatovali, že totožnosť veci je daná totožnosťou subjektov a totožnosťou predmetu konania vyplývajúceho z rovnakého skutku. Mali za to, že totožnosť veci je v danom prípade daná totožnosťou predmetu konania. Adhézne konanie je nepochybné jedným z konaní, ktoré má na mysli § 83 O.s.p. Pri rozhodovaní o povinnosti na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorý spáchal obvinený spoločne s ďalšími osobami, ktorých trestné stíhanie je však vedené samostatne, nemôže súd uložiť povinnosť na náhradu škody aj týmto spolupáchatelom, aj keď za škodu všetci zodpovedajú spoločne a nerozdielne. V danej veci prebieha aj adhézne konanie voči ostatným „spoluškodcom.“ V tomto adhéznom konaní sa môže súd rozhodnúť tak, že podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozdelí nárok na náhradu škody na škodcov podľa miery ich účasti, prípadne poškodeného odkáže na občianske súdne konanie, v ktorom žalobca nemusí uniesť dôkazné bremeno a žalobu zamietne v celku, alebo v časti. Naproti tomu v civilnom sporovom konaní môže súd rozhodnúť, že žalobca má právo na plnenie v plnej miere. Tu sa však dostanú do kolízie dve protichodné súdne rozhodnutia o rovnakom predmete konania, čo je v zásade neprípustný stav. Dostáva sa tak do kolízie následný regres medzi „spoluškodcami.“ Poškodený nemôže uplatňovať svoj nárok na náhradu škody v dvoch rôznych konaniach súbežne, nakoľko môžu vzniknúť dve rôzne skutkové zistenia a tým aj rôzne meritórne rozhodnutia o tej istej veci, čo je neprípustné. Rozsudok vyhlásený voči niektorému zo solidárne zaviazaných dlžníkov pôsobí len proti nemu. Pre ostatných dlžníkov nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci. Vo výroku rozhodnutia proti ďalšiemu spoludlžníkovi musí však byť stanovená jeho povinnosť plniť spoločne a nerozdielne s predtým už zaviazaným dlžníkom. Je teda nepochybné, že v prípade pasívnej solidarity, nemôžu byť súčasne vedené viaceré konania, pretože by o tom istom hmotnoprávnom základe mohli vzniknúť viaceré protichodné rozsudky týkajúce sa istiny. Okrem toho žalovaní uviedli, že je neprípustné, aby v adhéznom konaní súd založil medzi dvomi škodcami delenú zodpovednosť, ak súčasne v inom súdnom konaní týkajúcom sa rovnakého predmetu vedenom proti tretiemu „spoluškodcovi“ by súd založil zodpovednosť za celý záväzok vzniknutý škodovou udalosťou.

7. Žalobca v replike doručenej okresnému súdu dňa 08.11.2016 k vznesenej námietke premlčania uviedol, že dňa 09.09.2004 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej malo dôjsť k poškodeniu motorového vozidla zn. Seat Inca EČV: BA 746 JJ, na základe čoho si poistený uplatnil u žalobcu nárok na náhradu škody z havarijného poistenia predmetného motorového vozidla. Žalobca po skončení šetrenia poistnej udalosti poskytol poistné plnenie vo výške 531,14 Eur. Dňa 09.09.2004 bolo začaté trestné stíhanie voči neznámemu páchatelovi za trestný čin vraždy. Listom zo dňa 04.07.2006 si žalobca uplatnil v rámci trestného konania nárok na náhradu škody. Dňa 22.05.2012 bolo vznesené obvinenie voči konkrétnym osobám R. E., Q. M., P. E. a R. T. Uznesením zo dňa 04.12.2013 bolo voči uvedeným osobám zastavené trestné stíhanie a v ten istý deň bolo vznesené obvinenie voči žalovaným označeným v žalobe. K prekážke litispendencie žalobca uviedol, že žalovaní poukazujú na súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4Tk/1/2015. Rozsudkom vydaným Okresným súdom Bratislava I. pod sp.zn. 3Tk/2/2014 dňa 30.09.2014 boli žalovaní uznaní vinnými z trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.09.2014. V trestnej veci konajúci súd v rozsudku

odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Poistovni, na ktorú prešiel nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom z titulu poskytnutého poistného plnenia voči poškodenému, treba pri splnení zákonných podmienok priznať procesné postavenie právneho nástupcu poškodeného. Zároveň žalobca poukázal na ust. § 48 ods. 4 Trestného poriadku a § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Následne okresný súd postupom podľa § 177 ods. 2 písm. a) CSP s použitím § 219 ods. 3 CSP vo veci vyhlásil verejne rozsudok, t.j. rozhodol bez nariadenia pojednávania, a to na základe listinných dôkazov produkovaných obidvomi procesnými stranami v priebehu prípravy pojednávania.

9. Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi produkovanými stranami sporu v štádiu prípravy pojednávania mal okresný súd preukázané, že dňa 09.09.2004 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla zn. Seat Inca, EČV: BA 746 JJ, ktoré bolo predmetom leasingu, pričom nájomcom bola spoločnosť M.R.K. agency, s.r.o. Leasingovou spoločnosťou bola spoločnosť OTP leasing, a.s., ktorá so žalobcom uzavrela poistnú zmluvu č. 5562714704 účinnú od 18.02.2004 pre havarijné poistenie predmetného osobného motorového vozidla. Poisteným bola spoločnosť M.R.K. agency, s.r.o., ktorá si uplatnila u žalobcu, z titulu havarijného poistenia predmetného osobného motorového vozidla, nárok na náhradu škody. M.R.K. agency, s.r.o. dňa 09.09.2004 nahlásila poistnú udalosť č. 9027230614. Žalobca dňa 29.09.2004 ukončil šetrenie škodovej udalosti a dňa 05.10.2004 ako poisťovateľ v zmysle poistnej zmluvy poskytol poistné plnenie vo výške 531,14 Eur na bankový účet servisu (č. XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: 420506), ktorý vykonal opravu. Podaním zo dňa 04.07.2006 žalobca oznámil Prezídium Policajného zboru, Bratislava, že ako poškodená strana sa pripája k trestnému stíhaniu PPZ-41/BOK-BA-I-2005. Žiadal, aby súd rozhodol o jeho nároku na náhradu škody 531,14 Eur v trestnom konaní. Uznesením zo dňa 04.12.2013 bolo voči žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade vznesené obvinenie. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava sp. zn. 3Tk/2/2014 zo dňa 30.09.2014 boli žalovaní v rade 1/ a 2/ uznaní vinnými z trestných činov vraždy, nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, pričom žalobca ako poškodený bol podľa § 232 ods. 3 v spojení s § 288 ods. 1 Trestného poriadku so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Zo žaloby a z doložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca si ako poisťiteľ uplatňuje voči žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade nároky vzniknuté z titulu náhrady škody spôsobenej poistnou udalosťou pri spáchaní trestného činu žalovanými v rade 1/ a 2/, a to do výšky poskytnutého poistného plnenia, ktoré poskytol poistenému M.R.K. agency, s.r.o.

10. Súd prvej inštancie citoval ust. § 415, § 420 ods. 1, § 442 a § 517 ods. 2, § 563 a § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného v rozhodnom čase a konštatoval, že podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je protiprávne konanie, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou a zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnutné kumulatívne splnenie všetkých týchto predpokladov a pri neexistencii čo i len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná. Poškodený musí preukazovať, že došlo k protiprávnemu konaniu, t.j. k porušeniu právnej povinnosti a že vznik škody a následne jej výška je v príčinnej súvislosti s týmto porušením. Dôkazné bremeno, ktoré smeruje k vyvráteniu domnienky viny (zavineniu) naopak nesie škodca, ktorý, ak sa chce vyviníť, musí preukázať, že škodu nezavinil.

11. V danom prípade konajúci súd považoval za nesporné splnenie základných predpokladov nároku na náhradu škody (protiprávne konanie žalovaných, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaných a škodou a zavinenie). Žalovaní splnenie základných predpokladov nároku na náhradu škody v rámci poskytnutého procesného priestoru podľa § 167 CSP nespochybňovali, resp. nerozporovali. Nárok žalobcu voči obidvom žalovaným tak okresný súd považoval čo do základu za preukázaný.

12. Pokiaľ ide o výšku škody, t.j. v akom rozsahu je nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade dôvodný, okresný súd konštatuje, že v tomto smere vychádzal zo skutkových tvrdení a listinných dôkazov predložených žalobcom. V súlade s § 442 OZ okresný súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody vo výške 531,14 Eur, a to titulom skutočne poskytnutého poistného plnenia, ktoré žalovaní v konaní tiež relevantným spôsobom nespochybňovali. Okresný súd tak výšku poskytnutého plnenia 531,14 Eur, a teda v tej súvislosti aj výšku nároku na náhradu škody považoval za nespornú.

13. Žalobcovi vzniklo právo aj na úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 v znení účinnom od 01.02.2013 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa podania žaloby, t.j. od 15.03.2016. Výška základnej úrokovej sadzby ECB bola v rozhodnom období vo výške 0,05 % ročne (súd má o tomto

vedomosť zo svojej činnosti § 186 CSP). Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 531,14 Eur od 15.03.2016 do zaplatenia.

14. Na základe uvedených skutočností okresný súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

15. Konajúci súd pritom zdôraznil, že žalovaní v priebehu celého konania nenamietali základ ani výšku žalobou uplatneného nároku. Poukázal pritom na prejednací princíp civilného sporového procesu a zásadu kontradiktórnosti. Žalovaní ako prostriedok procesnej obrany zvolili námietku premlčania (čo do základu a výšky nesporného nároku) a námietku litispendencie.

16. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania okresný súd vychádzajúc z ust. § 100 ods. 1, § 106 a § 112 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. V danej súvislosti uviedol, že žalobca sa o škodu dozvedel dňa 10.09.2004, kedy mu bola ako poisťovateľovi škodová poistná udalosť oznámená. O tom, kto za škodu zodpovedá, sa žalobca mohol dozvedieť najskôr až dňa 04.12.2013, kedy bolo voči žalovaným v rade 1/ rade a 2/ vznesené obvinenie. Žalobca teda až týmto dňom 04.12.2013 zistil skutkové okolnosti rozhodujúce pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Dňom 04.12.2013 mohla preto žalobcovi začať plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie jeho nároku.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca si už dňa 04.07.2006 uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní. Žalobca si teda nárok na náhradu škody uplatnil riadne, čo vplýva i zo samotného trestného rozsudku v ktorom bol so svojím nárokom odkázaný na občianske súdne konanie. S poukazom na ust. § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba až odo dňa 04.12.2013 spočívala. Žalovaní boli právoplatne odsúdení dňa 30.09.2014, kedy začala premlčacia doba opäť plynúť. Žaloba v tejto veci bola podaná na súd dňa 15.03.2016. S prihliadnutím na spočívanie premlčacej doby si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Zároveň bola v danom prípade dodržaná i desaťročná objektívna premlčacia doba. Ku škode došlo dňa 09.09.2004 a žalobca si v premlčacej dobe uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní dňa 04.07.2006, v dôsledku čoho začala premlčacia doba spočívať. Dňa 30.09.2014 boli žalovaní právoplatne odsúdení za trestnú činnosť, desaťročná premlčacia doba začala opäť plynúť. Premlčacia doba spočívala do 30.09.2014. Žalobca podal žalobu na Okresný súd Žilina dňa 15.03.2016. S prihliadnutím na spočívanie premlčacej doby, žalobca teda uplatnil svoj nárok na náhradu škody v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Zároveň mal konajúci súd za to, že žalobca v začatom konaní o nároku na náhradu škody riadne pokračoval. Svojimi úkonmi nebránil priebehu konania a jeho skončeniu rozhodnutím súdu vo veci (R 32/1978).

Po skončení trestného konania pokračoval v konaní podaním návrhu na uspokojenie nároku v tomto občianskom súdnom konaní, na ktoré bol v predmetnom trestnom konaní odkázaný. V tomto smere prvoinštančný súd poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo 2958/2007 zo dňa 13.11.2008.

17. Následne okresný súd konštatoval aj nedôvodnosť žalovanými vznesenej námietky litispendencie. Citoval ust. § 159 CSP a konštatoval, že trestné konanie vedené pod sp. zn. 3Tk/2/2014, na ktoré sa žalovaní odvolávajú, už právoplatne skončilo dňa 30.09.2014 a žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. V konaní sp. zn. 3 Tk/2/2014 tak nebolo o nároku žalobcu na náhradu škody rozhodované. Adhézne konanie (sp. zn. 3Tk/2/2014) tak neprebíha a ani neprebíhalo. Iné konanie s totožnosťou subjektov a totožným predmetom konania nebolo v danej veci preukázané. Z uvedených dôvodov sa okresný súd už nezaoberal ďalšou argumentáciou žalovaných prezentovanou v tomto konaní. (Zaoberal len podstatnou argumentáciou vo vzťahu k prejednávanej veci, ktorú považoval z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci za relevantnú).

18. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol v tomto konaní v plnom rozsahu úspešný, nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

19. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v rade 1/ a 2/, ktorí sa domáhali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; alternatívne navrhli, aby odvolací súd konanie v prejednávanej veci zastavil pre prekážku litispendencie a zároveň zaviazal žalobcu k náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. Odvolatelia namietali, že v prejednanom prípade neboli splnené procesné podmienky pre meritorne rozhodnutie súdu. Navyiac, okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Okrem toho rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Žalovaní zdôraznili, že v prvoinštančnom konaní v rámci procesnej obrany vzniesli námietku premlčania proti nároku uplatnenému žalobou, konštatujúc, že v danom prípade márne uplynula objektívna desaťročná premlčacia lehota. Záver okresného súdu, že s poukazom na ust. § 112 Občianskeho zákonníka v danom prípade premlčacia lehota spočívala odo dňa 04.12.2012 až do právoplatného odsúdenia žalovaných dňa 30.09.2014 (kedy začala opätovne plynúť), neobstojí. Spočívanie premlčacej lehoty sa totiž týka len riadne uplatneného subjektívneho práva, t.j. buď žalobou na súde (actio nata), alebo relevantným uplatnením na inom príslušnom orgáne. V danom prípade si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v rámci adhézneho konania. K relevantnému uplatneniu nároku poškodeného na náhradu škody mohlo dôjsť najskôr dňa 04.12.2013, kedy boli žalovaní obvinení vyšetrovateľom Policajného zboru SR zo spáchania trestných činov. Až týmto dňom mohlo najskôr nastať spočívanie premlčacej lehoty, či už objektívnej alebo subjektívnej, nakoľko až týmto dňom sa mohol žalobca objektívne dozvedieť o osobe škodcu a uplatniť si právo na náhradu škody. Spočívanie premlčacej lehoty podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastáva len za podmienky, že škodca je správne poškodeným označený. Konajúci súd v bode 21. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil dňa 04.07.2006. S týmto záverom sa odvolatelia nestotožnili práve z dôvodu, že k uvedenému dňu tak žalobca učinil voči neznámemu páchatelovi, ktorá skutočnosť nemohla spôsobiť spočívanie premlčacej lehoty podľa § 112 Občianskeho zákonníka. Poukázali na vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty v zmysle ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. zn. že subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej lehoty; inak povedané, k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o škode a o osobe za škodu zodpovednej môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, námietke premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže úspešne čeliť. V danej súvislosti odvolatelia poukázali na publikáciu Števček, M. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2015, str. 695. Žalovaní zdôraznili, že ku škode došlo dňa 09.09.2004. O osobe škodcu sa žalobca mohol dozvedieť najskôr dňa 14.12.2013. Objektívna premlčacia lehota však začala plynúť dňa 09.09.2003 (správne má byť uvedené 09.09.2004 - poznámka odvolacieho súdu) a spočívať začala dňa 04.12.2013 (v skutočnosti určite ešte neskôr). Žalovaní boli v trestnom konaní právoplatne odsúdení zo spáchania trestných činov dňa 30.09.2014. V dôsledku toho dňom 01.10.2014 začala opätovne plynúť objektívna premlčacia doba, ktorá márne uplynula dňa 07.07.2015. Žalobca podal žalobu v tejto veci na Okresný súd Žilina dňa 15.03.2016, teda v čase, keď jeho nárok bol premlčaný. Pomalý a nesprávny postup žalobcu nemožno preto sanovať nezákonným rozhodnutím súdu. Žalovaní tiež vyslovili nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v bode 21. odôvodnenia jeho rozhodnutia o tom, že nárok žalobcu bol dňa 04.07.2016 uplatnený správne, keď zo samotného predmetného trestného rozsudku vyplýva, že žalobca bol so svojím nárokom odkázaný na občianske súdne konanie. V čase vydania trestného rozsudku (30.09.2014) ešte neuplynula desaťročná premlčacia lehota, táto uplynula až dňa 07.07.2015. Odkázanie žalobcu ako poškodeného na civilné súdne konanie nemá nijaký súvis s možným premlčaním nároku uplatneného žalobou. Aj trestný súd prihliadne na premlčanie iba v prípade vznesenia námietky premlčania zo strany škodcu (dlžníka). Ak bol teda aj nárok žalobcu premlčaný, samotné odkázanie poškodeného na civilné sporové konanie bez ďalšieho neznamená danosť nároku. Je teda zrejmé, že konajúci súd nesprávne právne posúdil vec, keď neaplikoval ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobu nezamietol práve v dôsledku nesprávneho výkladu a aplikácie ust. § 112 Občianskeho zákonníka. Žalovaní vzniesli dôvodnú námietku premlčania, a preto súd nemohol žalobcovi jeho nárok priznať.

22. Okrem toho odvolatelia namietali, že okresný súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby ako procesná strana uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Aplikácia ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP v danom prípade neprichádzala do úvahy a predstavuje porušenie zásady bezprostrednosti a ústavnosti. Z ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP totiž vyplýva, že pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia vecí, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,00 Eur. V danom prípade však nebolo splnené druhé kritérium, a to, že tvrdenia strán nie sú sporné. K tejto podmienke sa okresný súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyjadril. Skutočnosť, či tvrdenia strán sú/nie sú sporné, závisí výlučne od procesných úkonov žalovanej procesnej strany. Žalovaní okrem iného vzniesli voči nároku uplatnenému žalobou námietku premlčania. Z uvedeného vyplývajú zjavne rozporné skutkové tvrdenia žalobcu i žalovaných, t. zn. kedy si žalobca relevantným spôsobom uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovaným a či sa tak vôbec stalo. Skutkové tvrdenia možno považovať za nesporné iba v tom prípade, ak sa žalovaní v lehote stanovenej súdom k žalobe nevyjadril, prípadne sa vyjadril takým spôsobom, že skutkové tvrdenia

žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil. Z popísaného postupu okresného súdu je zrejmé, že v danom prípade neboli splnené procesné podmienky na jeho rozhodnutie bez nariadenia pojednávania.

23. Naviac, v danom prípade je naplnený i odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keďže súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalovaní totiž navrhli, aby súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3Tk/2/2014. Súd však tento dôkaz nevykonal a vychádzal len zo skutkových tvrdení žalobcu o tom, že si nárok na náhradu škody si uplatnil dňa 04.07.2006. Okresný súd teda vôbec neskúmal, či v danom prípade došlo k uplatneniu nároku na náhradu škody v čase po 04.12.2013, kedy sa žalobca po prvýkrát mohol objektívne dozvedieť o osobách zodpovedných za vznik škody. Na jednej strane síce správne konštatoval, že dňom 04.12.2013 žalobca zistil skutkové okolnosti rozhodujúce pre vymedzenie zodpovedného subjektu, na strane druhej však už vôbec neskúmal relevantné uplatnenie žalobcovho nároku po tomto termíne. Uplatnenie nároku na náhradu škody voči neznámemu páchatelovi, rovnako ako podanie žaloby voči neznámemu žalovanému (bez označenia skutočného škodcu) nikdy nebolo, a ani nebude právnym úkonom spôsobujúcim spočívajúce premlčacej lehoty v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok okresného súdu tak trpí skutkovými vadami, keďže pre jeho meritórne rozhodnutie nebol správne vytvorený skutkový základ. Naviac žalovaní namietali, že v tejto veci neboli splnené procesné podmienky pre konanie okresného súdu, keď v rámci svojej obrany v spore vznikli i námietky litispendencie, ktorú okresný súd nesprávne vyhodnotil a ani jej nedôvodnosť v rozsudku riadne neodôvodnil. Podstatou tejto námietky bolo tvrdenie žalovaných, že vo veci náhrady škody spôsobenej žalobcovi dňa 09.09.2003 prebieha už skôr začaté súdne konanie na Okresnom súde Bratislava I, ktoré je vedené pod sp.zn. 4Tk/1/2015. Konajúci súd v odôvodnení svojho rozsudku v bode 23. uviedol, že trestné konanie sp.zn. 3Tk/2/2014 skončilo dňa 30.09.2014 a že žalobca bol v ňom odkázaný na občianske súdne konanie a že v označenom konaní nebolo o nároku na náhradu škody rozhodnuté, a teda neexistuje v tejto veci prekážka litispendencie. V danej súvislosti odvolatelia zdôraznili, že nikdy netvrdili, že prekážku litispendencie vo vzťahu k tejto veci tvorí konanie Okresného súdu Bratislava I vedené pod sp.zn. 3Tk/2/2014. Argumentácia okresného súdu v bode 23. rozsudku je teda zjavne nenáležitá, a keďže súd sa náležite nevysporiadal so všetkými okolnosťami potrebnými pre jeho rozhodnutie. V danom prípade bolo potrebné vyriešiť otázku, či iné súdne konanie, ktoré sa týka ostatných „spoluškodcov,“ tvorí prekážku litispendencie vo vzťahu k inému neskôr začatému súdному konaniu o náhradu škody voči iným „spoluškodcom,“ ktorá škoda bola spôsobená jedným konaním „spoluškodcov.“ „Spoluškodcovia“ zodpovedajú za škodu spoločne a nerozdielne. Veriteľ (poškodený) si tak môže uplatniť nárok na náhradu škody voči ktorémukoľvek škodcovi samostatne, alebo len voči niektorým, či voči všetkým naraz. V danom prípade za škodu zodpovedá päť osôb, a preto žalobca nemôže uplatňovať svoj nárok na náhradu škody osobitne na viacerých súdoch naraz, keďže je neprípustné, aby vzniklo o totožnom nároku viacero protichodných rozsudkov. Po tom, ako žalobca bol vo veci žalovaných sp.zn. 3Tk/2/2014 odkázaný na občianske súdne konanie, mohol v trestnom konaní sp.zn. 4Tk/1/2015 vziať svoju žiadosť o náhradu škody späť a na civilnom súde mohol žalovať všetkých solidárne zaviazaných spoluškodcov naraz. Civilný súd si môže sám vytvoriť skutkový podklad o tom, kto je zodpovedný za škodu, t.j. nemusí čakať na výsledky trestného konania, resp. môže konanie prerušiť až do rozhodnutia trestného súdu. Len takýto postup vo veci vymáhania nároku na náhradu škody voči viacerým škodcom možno podľa názoru odvolateľov považovať za legitímny a procesne korektný. Keďže nastolená otázka nebola ešte judikatúrou riešená, bolo povinnosťou konajúceho súdu riadne sa zaoberať touto právnou otázkou a v danej súvislosti náležite svoje rozhodnutie aj odôvodniť.

24. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

25. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanými v konaní žalobca uviedol, že dňa 09.09.2004 došlo ku poistnej udalosti, pri ktorej malo dôjsť k poškodeniu motorového vozidla zn. Seat Inca, EČV: BA746 JJ, na základe čoho si poistení uplatnili u žalobcu nárok na náhradu škody z havarijného poistenia predmetného motorového vozidla. Žalobca po skončení šetrenia poistnej udalosti poskytol poškodenému poistné plnenie vo výške 531,14 Eur. Dňa 09.09.2004 začalo trestné stíhanie voči neznámemu páchatelovi za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Listom zo dňa 04.07.2006 si žalobca uplatnil v rámci trestného konania nárok na náhradu škody voči neznámemu páchatelovi. Dňa 22.05.2012 bolo vznesené obvinenie voči konkrétnym osobám - R. E., Q. M., P. E. a R. T. Uznesením zo dňa 04.12.2013 bolo voči uvedeným osobám zastavené trestné stíhanie a v rovnaký deň bolo vznesené obvinenie voči žalovaným v rade 1/ a 2/. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3Tk/2/2014 zo dňa 30.09.2014 boli žalovaní uznaní vinnými z

trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), i), j), trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 3 písm. a) a § 185 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.09.2014. V trestnej veci konajúci súd v rozsudku odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Podľa názoru žalobcu preto konajúci súd v prejednávanej veci vyvodil správny právny záver, keď v bode 20. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že vznesenú námietku premlčania považuje v celom rozsahu za nedôvodnú. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca podaním zo dňa 04.07.2006 oznámil Prezídiu Policajného zboru Bratislava, že ako poškodená strana sa pripája k trestnému stíhaniu PPZ-41/BOK-BA-I-2005 a požiadal, aby súd rozhodol o jeho nároku na náhradu škody vo výške 531,14 Eur v trestnom konaní. V zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku, poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Ak poškodený uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom a v tomto začatom konaní riadne pokračoval, premlčacia doba sa zastaví a v priebehu tohto konania neplynie (§ 112 Občianskeho zákonníka). V prípade námietky premlčania je teda v konaní o náhradu škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, nutné posúdiť, či bol nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnený a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval (R 31/1974). Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody v občianskom súdnom konaní, vychádza v otázke riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní predovšetkým z rozhodnutí vydaných v trestnom konaní. Nakoľko si žalobca v adhéznom konaní v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku riadne uplatnil svoj nárok na náhradu škody a v tomto konaní aj riadne pokračoval, premlčacia doba podľa § 112 Občianskeho zákonníka spočívala odo dňa 04.12.2013. Premlčacia doba začala opäť plynúť až odo dňa 30.09.2014, kedy boli žalovaní právoplatne odsúdení za spáchané trestné činy. Uvedenú skutočnosť jednoznačne potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3Tk/2/2014 zo dňa 30.09.2014, z ktorého obsahu vyplýva, že žalobca bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Pokiaľ by si žalobca v trestnom konaní svoj nárok na náhradu škody riadne a včas neuplatnil, v trestnom rozsudku by sa nenachádzal žiaden odkaz trestného súdu ohľadom jeho nároku na náhradu škody a v žiadnom prípade by trestný súd neodkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žalobca aj po skončení trestného konania riadne pokračoval v uspokojení svojho nároku na náhradu škody, keď podanou žalobou zo dňa 15.03.2016 uplatnil na Okresnom súde Žilina tento svoj nárok v tomto občianskom súdnom konaní. Je teda zrejmé, že uvedenou žalobou si žalobca svoj nárok na náhradu škody s prihliadnutím na spočívanie premlčacej doby uplatnil na súde nárok v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a rovnako bola dodržaná aj desaťročná objektívna premlčacia doba. Ku škode došlo totiž dňa 09.09.2004 a žalobca si v premlčacej dobe uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní dňa 04.07.2006. V dôsledku toho začala premlčacia doba spočívať. Dňa 30.09.2014 boli žalovaní právoplatne odsúdení za trestnú činnosť a desaťročná premlčacia doba začala opäť plynúť. Premlčacia doba tak spočívala do 30.09.2014. Keďže žalobca podal na súde žalobu dňa 15.03.2016, vzhľadom na spočívanie premlčacej doby si uplatnil svoj nárok na náhradu škody v desaťročnej premlčacej dobe. Je teda zrejmé, že žalobca v tomto konaní v celom rozsahu preukázal oprávnenosť a dôvodnosť svojho nároku uplatneného žalobou.

26. K vyjadreniu žalobcu žalovaní nepodali odvoláciu repliku.

27. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b), c) s použitím § 391 ods. 1 CSP vo veci samej (t.j. v prvej vete výroku) a v závislom výroku o trovách konania (veta druhá výroku) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikačným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov,

ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva. Podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 345/09) základné právo na súdnu ochranu je základným právom na spravodlivý proces, ktoré tvorí jeden z významných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). Právo na spravodlivý proces je subjektívne verejné právo každého účastníka právom upraveného konania voči štátu (jeho orgánom), ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania.

29. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnoscť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

30. Námietku žalovaného o tom, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre rozhodnutie okresného súdu bez nariadenia pojednávania, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú.

31. V zmysle ust. § 177 ods. 2 CSP pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,00 Eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, alebo c) to ustanovuje tento zákon. Okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade nenariadil vo veci pojednávanie práve z dôvodu, že boli v danom prípade splnené podmienky v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP.

32. K uvedenému zákonnému ustanoveniu odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok nestanovuje, čo treba rozumieť jednoduchým právnym posúdením. Ide o čisto subjektívny, a preto relatívne nadbytočný pojem. Posudzujúcim subjektom toho, čo je jednoduché právne posúdenie, je konajúci súd. Strany svojimi akokoľvek rozdielnymi a zložito javiacimi sa písomnými vyjadreniami právneho posúdenia, nemôžu do konania priniesť prvok, ktorý by súd v prípade jeho presvedčenia o jednoduchosti právnej otázky presvedčil o tom, že o takúto otázku nejde. V zásade každá právna otázka musí byť pre súd jednoduchá, keďže súd počas celého konania postupuje v prirodzenom inštitucionálnom presvedčení o správnosti svojho výkladu hmotného práva. Na druhej strane splnenie druhého kritéria spočívajúceho v tom, že tvrdenia strán nie sú sporné, celkom závisí od procesných úkonov žalovaného. Nespornosť tvrdení je skôr pojmom dôležitým pre hodnotenie vykonaného dokazovania a zistenia skutkového stavu. Zavedenie tohto pojmu ako kritéria pre nenariadenie pojednávania je na hrane prípustného odchylenia sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti, keďže jediným možným výkladom tohto pojmu možno dospieť k záveru, že skutkové tvrdenia možno považovať za nie sporné v tom prípade, ak sa žalovaný v lehote stanovenej súdom podľa § 167 ods. 2 CSP k žalobe nevyjadril, resp. vyjadril takým spôsobom, že skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil. Posledným kritériom je hodnota sporu (2.000,00 Eur) bez príslušenstva. Žiada sa dodať, že z ust. § 149 CSP vyplýva, že prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Hmotnoprávnu námietku definuje ust. § 152 CSP ako právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Ak teda žalovaní vo svojom vyjadrení k žalobe rozporovali nárok žalobcu uplatnený žalobou, vzniesli voči nemu ako celku námietku premlčania a taktiež namietali absenciu podmienky konania z dôvodu litispendencie, je nepochybné, že skutkové tvrdenia strán boli už v tomto štádiu

konania sporné. Za popísanej procesnej situácie mal okresný súd postupom podľa § 177 CSP nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie. Pokiaľ tak neučinil, je nepochybné, že svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali ním patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

33. K ďalšej odvolacej námietke žalovaných o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že okresný súd sa pri svojom rozhodovaní v prejednávanej veci dôsledne neriadil ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

34. Vo vzťahu k uplatneniu nároku na náhradu škody možno uviesť, že z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že súd v adhéznom konaní rozhoduje o náhrade škody iba v prípade, ak si poškodený nárok na náhradu škody riadne a včas v rámci trestného konania uplatnil. To znamená, že súd nerozhoduje o tejto otázke z vlastnej iniciatívy, z úradnej moci, bez návrhu oprávnenej osoby (R II/1962, R 11/1967, R 5/1968 Zb. roz.tr. a Pls. 2/76). Poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody takou formou, z ktorej je takéto uplatnenie zrejme a zároveň musí požiadať, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

35. Trestný poriadok definuje poškodeného v § 46 ods. 1 ako osobu, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva a slobody. Zároveň Trestný poriadok v § 46 ods. 3 výslovne upravuje, že poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Ak bol tento nárok uplatnený po uplynutí lehoty, nemožno naň prihliadnúť v trestnom konaní.

36. Z rozhodovacej praxe súdov tiež vyplýva, že poškodený si musí uplatniť nárok na náhradu škody voči konkrétnemu obvinenému. Bez splnenia tejto podmienky nemôže súd o náhrade škody (v adhéznom konaní) rozhodovať (pozri R 5/1968 Zb. roz.tr.). Ak škodu spôsobili viacerí obvinení, poškodený musí svoj nárok uplatniť voči každému z nich. Ďalšou podmienkou na rozhodnutie o nároku poškodeného v adhéznom konaní je označenie dôvodu, na základe ktorého si poškodený uplatňuje náhradu škody. Táto podmienka je splnená, ak poškodený uvedie, že skutkom, za ktorý je obvinený stíhaný, mu bola spôsobená škoda a zároveň požiada, aby súd o jeho nároku na náhradu škody rozhodol v adhéznom konaní. Zároveň § 46 ods. 3 Trestného poriadku vyžaduje, aby poškodený uviedol výšku uplatneného nároku na náhradu škody. Táto podmienka je splnená, ak poškodený uvedie aspoň minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne uvedie údaje, z ktorých je výška nároku na náhradu škody zrejma (primerane pozri R 53/1958, R II/1962, R III/1967, R 11/1967 Zb. roz.tr.).

37. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

38. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

39. Pri právach na náhradu škody teda upravuje Občiansky zákonník tzv. kombinovanú premlčaciu dobu, a to kratšiu subjektívnu (§ 106 ods. 1) a dlhšiu objektívnu (§ 106 ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

40. Občiansky zákonník v ust. § 106 ods. 1 viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného a) o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodovej udalosti, či protiprávnym konaním; b) kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o tom). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu preukázateľného získania informácií o skutkových

okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne, ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá, v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti (pozri napr. rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 82/2009).

41. Spočívanie premlčacej doby môže poškodený dosiahnuť uplatnením práva na náhradu škody na súde alebo u príslušného orgánu. Pod uplatnením práva treba rozumieť taký úkon oprávneného, ktorý smeruje k tomu, aby o jeho práve bolo rozhodnuté na súde v civilnom, trestnom, priestupkovom alebo obdobnom konaní. Odvolací súd poznamenáva, že účinky zastavenia plynutia premlčacej doby sa týkajú vždy účastníkov prebiehajúceho konania (trestného konania) a netýkajú sa tretích osôb, ktoré do konania nevstúpili, resp. nebolo voči nim vedené trestné konanie. Riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré by malo za následok spočívanie premlčacej doby, nie je ani samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške. Pokiaľ by si teda žalobca uplatnil v rámci trestného konania nárok na náhradu škody listom zo dňa 04.07.2006 za svojho poistenca (M.R.K. agency, s.r.o. so sídlom Pečnianska 7, 851 01 Bratislava) s odôvodnením, že „Vyplatením poisteného plnenia vznikla Komunálnej poisťovni, a.s. škoda vo výške 16.001,- Sk. Ako poškodená strana sa pripájame k trestnému stíhaniu a žiadame, aby súd rozhodol o našom nároku na náhradu škody v trestnom konaní“, doposiaľ nie je zrejmé, či si ako právny nástupca poškodeného (§ 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka) riadne uplatnil svoj nárok na náhradu škody v adhéznom konaní. K spáchaniu trestného činu/trestných činov, ktorým/-i bola spôsobená škoda, došlo totiž dňa 09.09.2004 a uznesenie o vznesení obvinenia žalovaným bolo vyhotovené dňa 04.12.2013, kedy boli políciou i zadržaní. V prejednávanej veci žalobca doposiaľ nepreukázal, kedy si voči žalovaným označeným v žalobe - Mgr. O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX W. A. XX, H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX/XX, XXX XX M. uplatnil nárok na náhradu škody v adhéznom konaní. Pokiaľ si žalobca uplatnil v rámci trestného konania právo na náhradu škody síce v určitej sume, ale voči bližšie neoznačenému škodcovi (obvinenému), subjektu, ktorý by mal za škodu zodpovedať, nemohlo dôjsť k účinnému zastaveniu plynutia premlčacej doby voči žalovaným v rade 1/ a 2/, ak si voči nim svoj nárok na náhradu škody v adhéznom konaní neuplatnil. Rovnako nemohlo dôjsť k spočívaniu premlčacej doby ani v prípade, ak si žalobca v adhéznom konaní uplatnil svoj nárok na náhradu škody voči osobám odlišným od žalovaných v rade 1/ a 2/.V danom prípade by bol rozhodným dátum 04.12.2013 (kedy bolo voči žalovaným vznesené obvinenie) a kedy toto rozhodnutie bolo doručené žalobcovi. Uvedené okolnosti však mohol okresný súd zistiť jedine pripojením si označeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3Tk/2/2014. Žalobca doposiaľ žiadnu listinu, ktorá by preukazovala riadne uplatnenie jeho nároku voči žalovaným v rade 1/ a 2/ v rámci trestného (adhézneho) konania neprodukoval. Jeho list zo dňa 04.07.2006 (nachádzajúci sa na č.l. 59) rozhodne nemožno považovať za riadne uplatnenie nároku na náhradu škody.

42. Zároveň treba zdôrazniť, že o príslušenstve pohľadávky súd v adhéznom konaní nerozhodoval. Ak si túto časť nároku žalobca uplatnil žalobou v tomto konaní, súd mal pri rozhodovaní o ňom postupovať v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe.

43. Judikatúra Najvyššieho súdu SR rieši otázku úrokov z omeškania jednoznačne (pozri č. 4 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR v zošite 5/2002), pričom treba zdôrazniť, že pri nároku na náhradu škody čas plnenia nie je určený dohodou, ani právnym predpisom, jeho splatnosť preto treba posudzovať podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Strany sporu teda neuzavreli dohodu o splatnosti záväzku a v nadväznosti na to bol dlžník (žalovaný) povinný plniť prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ (žalobca) požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z obsahu spisového materiálu nevyplýva, kedy si poškodený (Komunálna poisťovňa, a.s.) v uvedenom trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody voči žalovaným v tomto súdnom konaní. V danom prípade teda nebol ustálený moment, od ktorého sa žalovaní dozvedeli o uplatnení nároku na náhradu škody žalobcom. Bežne sa tak stáva, že sa obžalovaný (obvinený) o uplatnení nároku na náhradu škody dozvie v rámci preštudovania spisu a tiež v priebehu prejednávania veci trestným súdom. Od tohto momentu má potom možnosť žalobca nárok uplatňovať si voči žalovanému úroky z omeškania zo žalovanej istiny. Pokiaľ si žalobca voči žalovanému uplatní nárok na úroky z omeškania v iný deň (od podania žaloby na súd - 15.03.2016), jedná sa len o jeho dispozičné oprávnenie. V danej súvislosti však treba vyhodnotiť, či žalovaný bol k tomuto dátumu (15.03.2016) v omeškaní s plnením svojho dlhu voči žalobcovi.

44. S prihliadnutím k námietke premlčania vznesenej žalovanými je potrebné vyhodnotiť aj túto časť nároku uplatneného žalobou. Úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o právny následok omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý nemôže trvať dlhšie, než trvá záväzok hlavný. Splnením dlhu alebo jeho zánikom z iného dôvodu zaniká aj povinnosť platiť úroky z omeškania. Ako vedľajší (akcesorický) záväzkový právny vzťah zostáva len povinnosť zaplatiť splatné úroky z omeškania. Ak dôjde k premlčaniu hlavného záväzkového právneho vzťahu, nemôže sa takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať na záväzok vedľajší (akcesorický), aj keď premlčanie úrokov beží (môže bežať) samostatne, je nepochybné, že sa premlčí, ak dôjde k premlčaniu záväzku dlžníka zaplatiť dlh (náhradu škody) poškodenému iba, že by bola len ohľadom nich premlčacia doba zastavená alebo pretrhnutá. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania sa tak premlčuje spolu s premlčaním istiny. Povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne (novo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, ktorý sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku. Týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok (k tomu pozri napr. rozhodnutia NS ČR sp.zn. 20Cdo/4436/2009, sp.zn. 32Cdo/3304/2009).

45. Zároveň je potrebné dať za pravdu odvolateľom, že v rámci svojej obrany prezentovanej v štádiu prípravy konania namietali, že vo veci náhrady škody spôsobenej žalobcovi dňa 09.09.2013, už prebieha skôr začaté súdne konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 4Tk/1/2015, a nie konanie na Okresnom súde Bratislava I vedené pod sp.zn. 3Tk/2/2014, na ktoré poukazoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 23.).

46. K námietke listispendencie vznesenej žalovanými odvolací súd vo všeobecnosti uvádza:

47. Podľa § 159 CSP začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

48. Totožnosť sporu je daná dvoma kritériami, ktorými sú totožnosť predmetu sporu a totožnosť strán. Totožnosť strany sa neposudzuje z hľadiska procesného postavenia. Nie je preto rozhodujúce, či tá ktorá strana vystupuje v konaní ako žalobca alebo žalovaný. Totožnosť predmetu sporu je daná v prípade, ak predmetom druhého, neskôr začatého sporu je ten istý nárok, ktorý je uplatňovaný už v spore prvom. Totožnosť nároku nemôže byť posudzovaná len podľa žalobného návrhu, ale tiež podľa právneho dôvodu. Z uvedeného vyplýva záver, že ak by si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnil v tomto konaní voči žalovaným v rade 1/ a 2/, (predtým aj voči žalovanému v rade 3/), v inom konaní voči ostatným obžalovaným z toho istého skutku, nejednalo by sa o prekážku litispendencie.

49. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo 77/2009, z ktorého vyplýva, že prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencia) upravuje ust. § 83 O.s.p. (teraz § 159 CSP - poznámka odvolacieho súdu). Táto prekážka zabraňuje, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci. Táto prekážka je daná, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Ak nie je splnený čo len jeden znak, nejde o tú istú vec. Totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu či skutkového deja.

50. Pri rozhodovaní o povinnosti na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorý spáchal obvinený spoločne s ďalšími osobami, ktorých trestné stíhanie je však vedené samostatne, nemôže súd uložiť povinnosť na náhradu škody aj týmto spolupáchateľom, aj keď za škodu všetci zodpovedajú spoločne a nerozdielne podľa § 438 Občianskeho zákonníka (pozri napr. uznesenie NS ČR sp.zn. 7Tdo/337/2003 zo dňa 03.04.2003).

50. Ak bola škoda spôsobená dvoma alebo viacerými škodcami, zodpovedajú za škodu spoločne a nerozdielne. Ide o pasívnu solidaritu, ktorá je upravená v ust. § 511 Občianskeho zákonníka. Možno z neho vyvodiť, že každý škodca zodpovedá za ostatných škodcov a všetci zodpovedajú za každého jednotlivého škodcu. Znamená to, že poškodený môže požadovať náhradu škody od jednej (ktorejkoľvek) zo zodpovedných osôb alebo od viacerých z nich alebo od všetkých. Ak poškodený náhradu škody požaduje od jedného škodcu, ten sa nemôže brániť požiadavkou, aby poškodený požadoval náhradu aj od ostatných škodcov.

51. Ak dôjde k náhrade škody tým, na koho sa poškodený obrátil, zanikne povinnosť ostatných škodcov plniť poškodenému, keďže jeho nárok na náhradu škody bol v plnej miere uspokojený. Tomu zo škodcov, ktorý náhradu škody plnil, vzniká právo od ostatných škodcov požadovať náhradu (regres) podľa miery ich účasti na spôsobení škody, a to buď dohodou, alebo súdnym rozhodnutím (§ 439 Občianskeho zákonníka), pričom rozhodujúcim kritériom je miera účasti každého zo zodpovedných subjektov na spôsobení škody. Nie je pritom dôležité, či súčasne došlo k trestnému stíhaniu škodcov alebo nie.

52. Rozsudok sa teda nemusí vzťahovať na všetkých žalovaných solidárnych dlžníkov - a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde - tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých, alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na uvážení veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje jedine vôľa veriteľa (pôjde preto o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti subjektívnej kumulácie.

53. Za popísanej procesnej situácie je vylúčené, aby v prípade uplatnenia nároku žalobcu na náhradu škody (hoc v tej istej výške, na základe toho istého skutkového deja) uplatnil v inom konaní voči iným obžalovaným z toho istého trestného činu, tvorila prekážku začatého konania (litispendencie), v dôsledku ktorej by mal konajúci súd v prejednávanej veci rozhodnúť o zastavení konania (§ 161 ods. 2 CSP).

54. Napokon k námietke žalovaných o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uvádza, že z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

55. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

56. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

57. Treba zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Ak súd prijme skutkové a právne závery, ktorých vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia nedáva jasný obraz o všetkých podstatných otázkach, potom jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá musí viesť nevyhnutne k zrušeniu rozsudku.

58. Po preskúmaní dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vo vzťahu k veci samej nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, ktoré leda naplní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Odvolací súd sa stotožnil s námietkou odvolateľov, že z dôvodov napadnutého rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom (úvahou) dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že pohľadávka nároku uplatneného žalobou nie je premlčaná, a to najmä s prihliadnutím na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít vo vzťahu k plynutiu objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty a jej spočívaniu (§ 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 112 Občianskeho zákonníka). Vo vzťahu k námietke litispencie súd prvej inštancie nesprávne poukázal na iný spisový materiál, (ktorý si ani nepripojil), no napriek tomu konštatoval nedôvodnosť tejto námietky právoplatným skončením predmetného trestného konania.

59. Na základe uvedeného bol krajský súd nútený konštatovať, že súd prvej inštancie v stručnom odôvodnení nevyvetlil podstatné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozsudku, čím vážnym spôsobom zasiahol do práv odvolateľa na spravodlivý proces. Účinnú argumentáciu proti rozsudku mohol žalovaný prezentovať v opravnom prostriedku len pri jasnom, zrozumiteľnom a obsažnom odôvodnení, čo v danom prípade nebolo splnené.

60. Popísané pochybenia v postupe okresného súdu považoval odvolací súd za tak podstatné, že nevidel dôvod ďalej sa v podrobnostiach zaoberať ďalšou argumentáciou žalobcu v jeho opravnom prostriedku, keďže tu boli jednoznačne splnené podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni, na základe opravných prostriedkov, preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a násl. Ústavy SR, a nie nahrádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

61. V ďalšom konaní okresný súd nariadi na prejednanie veci pojednávanie v zmysle § 177 ods. 1 CSP, na ktorom vykoná dokazovanie na základe dôkazov označených a predložených obidvomi procesnými stranami a vysporiada sa aj s prípadnými ich ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania a opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou. Prihliadne pritom na argumentáciu obidvoch procesných strán v konaní a dôkazy nimi predložené do spisu a následne vo veci opätovne meritórne rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s kritériami upravenými v ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie je pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu prezentovaným v tomto rozhodnutí (§ 391 ods. 2 CSP).

62. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

63. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).